

INGEZONDEN

Geachte Redactie!

Op het antwoord van den Heer Klinkhamer en uw bijschriftje, wil ik gaarne terugkomen.

10. Ik zal den heer K. niet volgen in zijne *onlogische* en dikwijls *onwetenschappelijke* redeneering.

Bewijs. De heer K. schreef in *No. 14* van het Tijdschrift voor Tandheelkunde:

„Dat er collega's zijn, die zich *blind staren* op eene bepaalde bewerking, komt wel eigenaardig uit in een *twistgeschrijf dat ik in 1914 had met een medicus, die toen de tandheelkunde als beroep uitoefende* Die medicus was ik

Nu schrijft de heer K. in *No. 15* van hetzelfde Tijdschrift:

„Nu wordt hij boos, niet omdat ik zeg dat velen zich *blind staren* op een onderdeel der bewerking, waaraan zij hun succès toeschrijven, maar, *omdat hij zich zelf bij die velen meent te moeten scharen. Soit.*”

Voorwaar! eene vreemde conclusie! En dat nog wel uit zijn eigen schrift! *Kan* de heer Klinkhamer Hollandsch niet *goed* lezen of: *Wil* hij Hollandsch niet *goed* lezen?

Voor het eerste geval verwijs ik hem naar den schoolbank; doch, *beide* eigenschappen verbieden mij verder met hem te praten.

20. Eene 2e vreemde wijze van eene zaak te behandelen is deze:

Ik stelde voor, om de waarheid van mijne reeds op het *Congres te Amsterdam* uitgesproken stellingen te bewijzen, eenige van zijne patiënten, voor wie hij *zuigers* of *haken* ter bevestiging noodig heeft geoordeeld, door een door mij aan te wijzen vakman te doen behandelen en nu eindigt hij aldus:

Hij wil onder zekere voorwaarden den strijd wel aanvaarden *doch alléén onder beding, dat wij zelf alle bewerkingen in den mond zullen verrichten en het terrein van den strijd zich over de geheele tandvervangingskunst uitstrekken zal.*

Het is meer dan royaal! en ware ik thans (zooals hij weet) niet reeds bijna acht jaren uit de praktijk, zou ik mij geen oogenblik bedenken om op dit Koninklijk tegenvoorstel in te gaan.

Nu echter ontbreekt mij daartoe geheel de lust.

Ieder die weet, waar het hier om gaat en ook weet, dat iets dergelijks nimmer in eenig opzicht door mij is voorgesteld, zal inzien, dat dit tegenvoorstel *onzinnig* is en *niets met mijne stellingen heeft te maken*.

Op grond van het bovenstaande is de heer K. geen partij voor mij, waarmede ik verder iets te maken hebben wil, temeer nog daar hij aanvangt met de aanhaling van mijne, door veeljarige studie, verkregen titels op eene wijze waarvoor ieder zich moet schamen. Niet *Soit* maar: *Dixi*.

Ten slotte enkele regelen tot uwe redactie.

Het viel mij tegen dat *uwe* redactie heeft gemeend *dit* bijschriftje onder mijn artikeltje te moeten plaatsen en het gezegde van den schoenmaker, zóo dadelijk *ook als tot u gezegd* heeft opgevat. Ik schreef toch duidelijk, dat ik meende recht te hebben ook tot den heer *Klinkhamer dit spreekwoord* te richten.

Ik zou er nu kunnen bij zeggen:

Wien de schoen past, trekke hem aan.

Ik weet dat er, gelukkig, uitzonderingen zijn, ook onder de tandheelkundigen, wier hersenen vrij wat verder reiken, dan het examen verdient. Dit is mij van verschillende collega's van nabij bekend. Dat vindt men echter ook onder de *tandtechnici* en bij allerlei beroepen en omdat ik dit weet, behoor ik niet bij hen, die zeggen: Bevoegd dus Bekwaam. of: Onbevoegd dus Onbekwaam.

Dat neemt niet weg dat, zooals tot heden de wet en het onderwijs nog zijn, ieder onzer kon weten, hoe vele vragen de tandheelkundigen nog tegenkomen, waarop zij niet in staat zijn een antwoord, of beter, een *volledig* antwoord te geven en welke vragen meerdere kennis van de natuurkundige en geneeskundige wetenschappen vorderen dan waarover zij hebben te beschikken. Op uwe vraag kan ik niet beter antwoorden dan aan te raden te trachten, door studie ook *die* titels te verkrijgen die ik heb. Alhoewel ook die niet altijd voldoende zullen blijken te zijn, spreekt het wel van zelf, dat ik, op grond van mijne studies, toch misschien wel eerder een of ander probleem zal kunnen oplossen of eene of andere theoretische stelling zal kunnen en durven uitspreken, hetgeen dan wellicht later voor de Tandheel-

kunde niet geheel zonder vrucht zal blijken geweest te zijn. Dat er nu voor u niets meer zal overblijven dan *in deemoed het hoofd te buigen*, zie ik volstrekt niet in.

In het ernstig pogen om de, op theoretische gronden, uitgesproken problemen of stellingen aan de praktijk te toetsen, ligt m. i. ook voor de tandartsen veel meer dan alléén *deemoedig gebuig*.

Collegialiter,

Dr. VAN GEYTENBEEK.

Naschrift.

Wij sluiten hiermede deze wel zeer onvruchtbare discussie; wenschen echter onzen spijt te betuigen dat Dr. van Geytenbeek niet heeft voldaan aan ons verzoek om aan te geven wààr de natuur- en geneeskundige kennis der tandartsen te kort schiet.

Zijn opmerking in dezen zin aan Klinkhamer, gaat immers over diens hoofd heen naar allen die eenzelfde opleiding hebben genoten, m. a. w. naar het meerendeel der Ned. Tandartsen. En waar Dr. v. G. meent dat bevoegdheid, bekwaamheid niet insluit; een meening die wij volkomen deelen, (men denke slechts aan de artsen, die de bevoegdheid hebben de tandheelkunde in haar geheelen omvang uit te oefenen, terwijl niemand hen op grond van den artsbul van bekwaamheid in de tandheelkunde zal verdenken), verwondert het ons dat hij den raad geeft zijn *titels* te behalen.

In dit verband houde Dr. v. G. ons ten goede, dat waar hij zoo aan titels hecht, zijn opmerkingen over de tandheelkunde aanmerkelijk aan waarde zouden winnen, wanneer hij aan zijn andere titels ook die van „tandarts” zou kunnen toevoegen.

„Mondarts” zegt ons weinig!

En hoezeer ook overtuigd dat de tandheelkundige opleiding nog voor verbetering vatbaar is, zijn wij toch van meening dat sinds 1899 de Hollandsche tandartsen zeer wel in staat zijn, op grond van hun studie en hun vooropleiding, (eindexamen H. B. S. of Gymnasium) niet alleen practisch, maar ook theoretisch die problemen te kunnen aanvatten en begrijpen die door Dr. v. G. in het geding zijn gebracht. Hetgeen dan ook meerdere malen is geschied!

RED.